

זבחים דף כז

הלכות פסולי המוקדשין

פרק ששה עשר

עירוב מחשבת שינוי מקום הדמים במחשבה פוסלת אחרת

ה חשב על הדמים הנתנין למטה לתן אותן למעלה, או על הנתנין למעלה לתן אותן למטה, וכיוצא במחשבות אלו שאינן פוסלין... וערב עמקן מחשבת הזמן - הרי זה פגול. ואם חשב עמקן מחשבת המקום לבדה - הרי זה פסול, ואינו פגול.

מחשבת שינוי מקום הדם עם מחשבה פוסלת אחרת

ו חשב על הדם הנתן למעלה לתן אותו למטה למטה, או על הדם הנתן למטה לתן אותו למטה למטה, או שחשב על הדם הנתן בפנים בהיכל לתן אותו למטה במזבח החיצון, או שחשב על הדם הנתן במזבח החיצון לתן אותו למטה בפנים - אינו פגול; אף על פי שחשב מחשבת הזמן - הואיל ושנה מקום נתינת הדם במחשבתו, הרי זה פסול, ואינו פגול.

מחשבת שינוי מקום הדם ושינוי זמן גם יחד

ומאחר שבארנו... שהדם שנתן שלא במקומו כאלו נתן במקומו, למה לא יהיה זה פגול במחשבה זו שחשב לתן הדם שלא במקומו למטה? מפני שהדם נתן שלא במקומו, אף על פי שהזבח פגול, אינו מתירי הפגול באכילה, כמו שבארנו (טו), וכל זריקה שאינה מתרת הפגול באכילה - אם חשב לתן אותה חוץ לזמנה, לא פגול. לפיכך, אם חזר וחשב בזבח זה מחשבת הזמן - הרי זה פסול, ואינו פגול.

פרק שלישי

התקדשות העולים על המזבח

א ... שקל הראוי לאשים - אם עלה לראש המזבח, לא ירד, שנגמר: "כל הנגע במזבח יקדש" (שם כט, לו). יכול אף על פי שאינו ראוי? תלמוד לומר: "היא העלה על מוקדה" (ויקרא ו, ב) - מה עולה שהיא ראוי לאשים אם עלת לא תרד, אף כל הראוי לאשים אם עלה לא ירד...

מזבח חיצון מקדש רק את הראוי לו

ו וכן בהמת קדשים שנשחטה בלילה, או שנשפך דמה או שיצא חוץ לעזרה - אם עלת, תרד.

אלו שאינם ראויים - וירדו

ז אבל קדשים שלנו, בין שלן הדם או הפגול או האמורין, וזבח שיצא חוץ לעזרה, או שנטמא, או שנפסל במחשבת הזמן או במחשבת מקום או במחשבת שנוי, או שקבלו הטמאים וזרקו את דמו, הואיל וראויין בעבודת קרבן הפגול בטמאה, ושנתן דמו חוץ למקומו, או קדשי קדשים שנשחטו בדרום או שנתקבל דמן בדרום - אף על פי שקל אלו פסולים, אם עלו לראש המזבח לא ירדו.

אלו שראויים ולא ירדו

יח מזבח הפנימי מקדש פסולין, בין ראויין לו בין שאינן ראויין לו, אבל מזבח החיצון אינו מקדש אלא פסולין הראויין לו, כמו שבארנו (לעיל, א-א). כיצד? מזבח החיצון שעלו לו זבחים שנפסלו - לא ירדו. עלת לו קטרת זרה - תרד, שאין הקטרת ראוייה למזבח החיצון. אבל מזבח הפנימי שעלה לו קמץ מנחה, בין פגול בין פסול - לא ירד. וכן כל פיוצא בזה.

מזבח פנימי - מקדש גם את שאינו ראוי לו

פרק שלשה עשר

מחשבת חוץ לזמנו וחוץ למקומו

א שלש מחשבות הן שפוסלות את הקרבנות, ואלו הן: מחשבת שנוי השם, ומחשבת שנוי המקום, ומחשבת הזמן...

מחשבת המקום כיצד? כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרק דמו או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה חוץ לעזרה, או לאכל ממנו דבר הראוי לאכילה חוץ למקום אכילתו - זו היא מחשבת שנוי המקום, וזבחים שחשבו בהן מחשבה זו הן הנקראין 'זבחים שנשחטו חוץ למקומן'.

מחשבת חוץ למקומו

מחשבת הזמן כיצד? כגון ששחט את הזבח לשמו על מנת לזרק דמו מאחר שתשקע החמה, שאינו זמן זריקתו, או להקטיר ממנו דבר הראוי להקטרה למחר מאחר שיעלה עמוד השחר, שאינו זמן הקטרתו, או לאכל ממנו דבר הראוי לאכילה לאחר זמן הראוי לאכילתו - זו היא מחשבת הזמן, וזבחים שחשבו בהן מחשבה זו הן הנקראין 'זבחים שנשחטו חוץ לזמנן', והן הנקראין 'פגול' בכל מקום, וזה הוא "פגול" האמור בתורה (ויקרא ז, יח; ט, י).

מחשבת חוץ לזמנו

פרק שמונה עשר

חיוב כרת על אכילת פיגול

ו כל קרבן שנתפגל במחשבת הזמן, כמו שבארנו (לעיל, יא) - כל האוכל ממנו פזית במזיד חייב כרת, שנגמר: "והנפש האוכלת ממנו עונה תשא" (ויקרא ז, יח), ואם אכל בשגגה - מביא חטאת קבועה.

האוכל פיגול חייב כרת

